

KOMUNIKAT PRASOWY nr 112/22

Luksemburg, dnia 22 czerwca 2022 r.

Wyrok Sądu w sprawie T-797/19 | Anglo Austrian AAB i Belegging-Maatschappij „Far-East”/EBC

Sąd utrzymuje w mocy cofnięcie zezwolenia AAB Banku jako instytucji kredytowej

Owo cofnięcie zezwolenia przez EBC jest uzasadnione w szczególności poważnymi naruszeniami przez AAB Bank przepisów dotyczących zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu

Od 2010 r. Österreichische Finanzmarktbehörde (austriacki organ nadzoru nad rynkami finansowymi, zwany dalej „FMA”) wydał liczne nakazy i kary wobec AAB Banku, instytucji kredytowej z siedzibą w Austrii. Na tej podstawie w 2019 r. FMA przedłożył Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC) projekt decyzji w sprawie cofnięcia zezwolenia AAB Banku na prowadzenie działalności instytucji kredytowej. W swojej decyzji¹ EBC cofnęła to zezwolenie. Uznała on zasadniczo, że na podstawie ustaleń FMA dokonanych w ramach wykonywania zadania nadzoru ostrożnościowego, odnoszących się do ciągłego i powtarzającego się braku przestrzegania wymogów dotyczących zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, jak również wewnętrznego zarządzania przez AAB Bank, bank ten nie jest w stanie zapewnić prawidłowego zarządzania swoim ryzykiem.

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji EBC została oddalona przez dziewiątą izbę Sądu w składzie powiększonym. W swoim wyroku Sąd po raz pierwszy wypowiedział się w przedmiocie cofnięcia zezwolenia instytucji kredytowej ze względu na poważne naruszenia przepisów dotyczących zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz naruszenie norm dotyczących zarządzania instytucjami kredytowymi.

Ocena Sądu

Przede wszystkim Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie spełnione zostały kryteria uzasadniające cofnięcie zezwolenia przewidziane w dyrektywie 2013/36² i transponowane do prawa krajowego.

Po pierwsze, w przedmiocie stwierdzenia EBC, że AAB Bank został uznany za odpowiedzialny za poważne naruszenia przepisów krajowych mających na celu zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu przyjętych na podstawie dyrektywy 2005/60³⁴, Sąd orzekł, że EBC nie popełnił jakiegokolwiek oczywistego błędu w ocenie.

Na wstępie Sąd zauważył, że wykonując swoje kompetencje dotyczące cofnięcia zezwoleń instytucji kredytowych, EBC jest zobowiązany do stosowania między innymi przepisów prawa krajowego transponujących dyrektywę

¹ Decyzja ECB-SSM-2019-AT 8 WHD-2019 0009 z dnia 14 listopada 2019 r.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

³ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. 2005, L 309, s. 15).

⁴ Kryterium prowadzące do cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 67 ust. 1 lit. o) dyrektywy 2013/36.

2013/36.

W niniejszej sprawie stwierdził, że biorąc pod uwagę w szczególności decyzje FMA i wyroki sądów austriackich, EBC uznał, że AAB Bank dopuszczał się od wielu lat naruszeń przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2013/36. Nie dysponował on bowiem odpowiednią procedurą kontroli ryzyka w celu zapobiegania praniu pieniędzy i został uznany za odpowiedzialny za poważne, powtarzające się lub systematyczne naruszenia przepisów krajowych dotyczących zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

Sąd uważa, że biorąc pod uwagę znaczenie walki z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, instytucja kredytowa może zostać uznana za odpowiedzialną za poważne naruszenia na podstawie decyzji administracyjnych wydanych przez właściwy organ krajowy, które same w sobie wystarczają do uzasadnienia cofnięcia jej zezwolenia. Okoliczność, że naruszenia były dawne lub zostały poprawione, nie ma wpływu na powstanie takiej odpowiedzialności. Właściwe prawo krajowe nie ustanawia bowiem terminu, który należy zachować w celu uwzględnienia wcześniejszych decyzji ustalających odpowiedzialność. Prawo to nie wymaga również, aby poważne naruszenia nie były przerwane lub istniały nadal w chwili wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia, tym bardziej że w niniejszej sprawie naruszenia zostały stwierdzone zaledwie kilka lat przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Co się tyczy stanowiska AAB Banku, zgodnie z którym uchybienia zostały skorygowane i w konsekwencji nie mogą już uzasadniać cofnięcia zezwolenia, Sąd stwierdził, że tego rodzaju podejście podważałoby cel ochrony europejskiego systemu bankowego, ponieważ umożliwiłoby ono instytucjom kredytowym, które popełniły poważne naruszenia, dalsze prowadzenie działalności, dopóki właściwe organy nie wykażą ponownie, że instytucje te popełniły nowe naruszenia. Ponadto instytucja kredytowa uznana za odpowiedzialną za poważne naruszenia w decyzji, która stała się ostateczna, nie może powoływać się na ewentualne przedawnienie takich naruszeń.

Sąd odrzucił również argumenty AAB Banku zmierzające do zakwestionowania wagi stwierdzonych naruszeń.

W tym względzie podkreślił on w szczególności, że wagi naruszeń nie można kwestionować na etapie postępowania administracyjnego przed EBC, ponieważ w decyzjach poprzedzających propozycję wycofania FMA, które stały się ostateczne w dniu wydania zaskarżonej decyzji, właściwe władze uznały AAB Bank za odpowiedzialny za wspomniane naruszenia. Ponadto w świetle celu zapewnienia ochrony europejskiego rynku bankowego, nie można zarzucać EBC, że uznał, iż systematyczne, poważne i ciągłe naruszenia przepisów krajowych dotyczących zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu powinny zostać zakwalifikowane jako poważne naruszenia uzasadniające cofnięcie zezwolenia.

Po drugie, Sąd potwierdził stanowisko EBC, zgodnie z którym AAB Bank nie wdrożył wymaganych przez właściwe organy zasad zarządzania zgodnie z przepisami krajowymi transponującymi dyrektywę 2013/36⁵. W tym kontekście Sąd odrzucił argumenty AAB Banku, zgodnie z którymi w dniu wydania zaskarżonej decyzji nie naruszał on przepisów dotyczących zasad zarządzania. Stwierdził, że wykładnia, zgodnie z którą naruszenia popełnione w przeszłości lub złagodzone nie mogą uzasadniać cofnięcia zezwolenia, nie wynika ani z dyrektywy 2013/36, ani z właściwego prawa krajowego.

Następnie Sąd stwierdził, że odmawiając zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji, EBC nie popełnił żadnego błędu. Zauważył on w szczególności, że odmowa zawieszenia przez EBC natychmiastowego stosowania tej decyzji nie uniemożliwiła AAB Bankowi wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności i wniosku o zastosowanie środków tymczasowych. Ponadto prezes Sądu zarządził zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji sześć dni po jej wydaniu do czasu rozstrzygnięcia w przedmiocie ich wniosku o zastosowanie środków tymczasowych. Nie można zatem stwierdzić żadnego naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Następnie Sąd orzekł, że zaskarżona decyzja została wydana z poszanowaniem prawa do obrony AAB Banku. W tym kontekście uściślił on, że AAB Bank został prawidłowo wysłuchany przy wydawaniu zaskarżonej decyzji. Umożliwiono mu bowiem przedstawienie uwag w przedmiocie projektu tej decyzji. EBC nie był natomiast zobowiązany do

⁵ Kryterium prowadzące do cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 67 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2013/36.

przekazania AAB Bankowi projektu decyzji FMA, a tym samym do umożliwienia mu zareagowania na ten projekt.

Ponadto Sąd stwierdził, że EBC nie dopuścił się zaniechania określenia, zbadania i dokonania w sposób staranny i bezstronny oceny wszystkich istotnych elementów mających znaczenie dla cofnięcia zezwolenia. Konkretnie EBC słusznie stwierdził, po dokonaniu własnej oceny, że zgadza się z ustaleniami FMA dotyczącymi popełnienia naruszeń przez AAB Bank, potwierdzonymi zarówno decyzjami administracyjnymi FMA, jak i orzeczeniami sądów krajowych. Po dokonaniu własnej oceny EBC zakwalifikował rozpatrywane okoliczności jako wykazujące, że AAB Bank został uznany za odpowiedzialny za poważne naruszenie przepisów krajowych dotyczących zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Podobnie EBC nie ograniczył się do powtórzenia stwierdzeń FMA w odniesieniu do braku wdrożenia przez AAB Bank niezbędnych zasad zarządzania. Przeciwnie, EBC oparł się na własnej ocenie przestrzegania właściwych w tym względzie przepisów krajowych.

Wreszcie, Sąd oddalił zarzut AAB Banku, wedle którego zaskarżona decyzja doprowadziła do utraty wartości ekonomicznej akcji posiadanych przez akcjonariusza AAB Banku w jego kapitale i naruszyła istotę prawa własności tego akcjonariusza. AAB Bankowi nie przysługuje bowiem to prawo własności, i w związku z tym nie może powoływać się na nie na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością aktu.

RAPPEL: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

